"FANZIN"

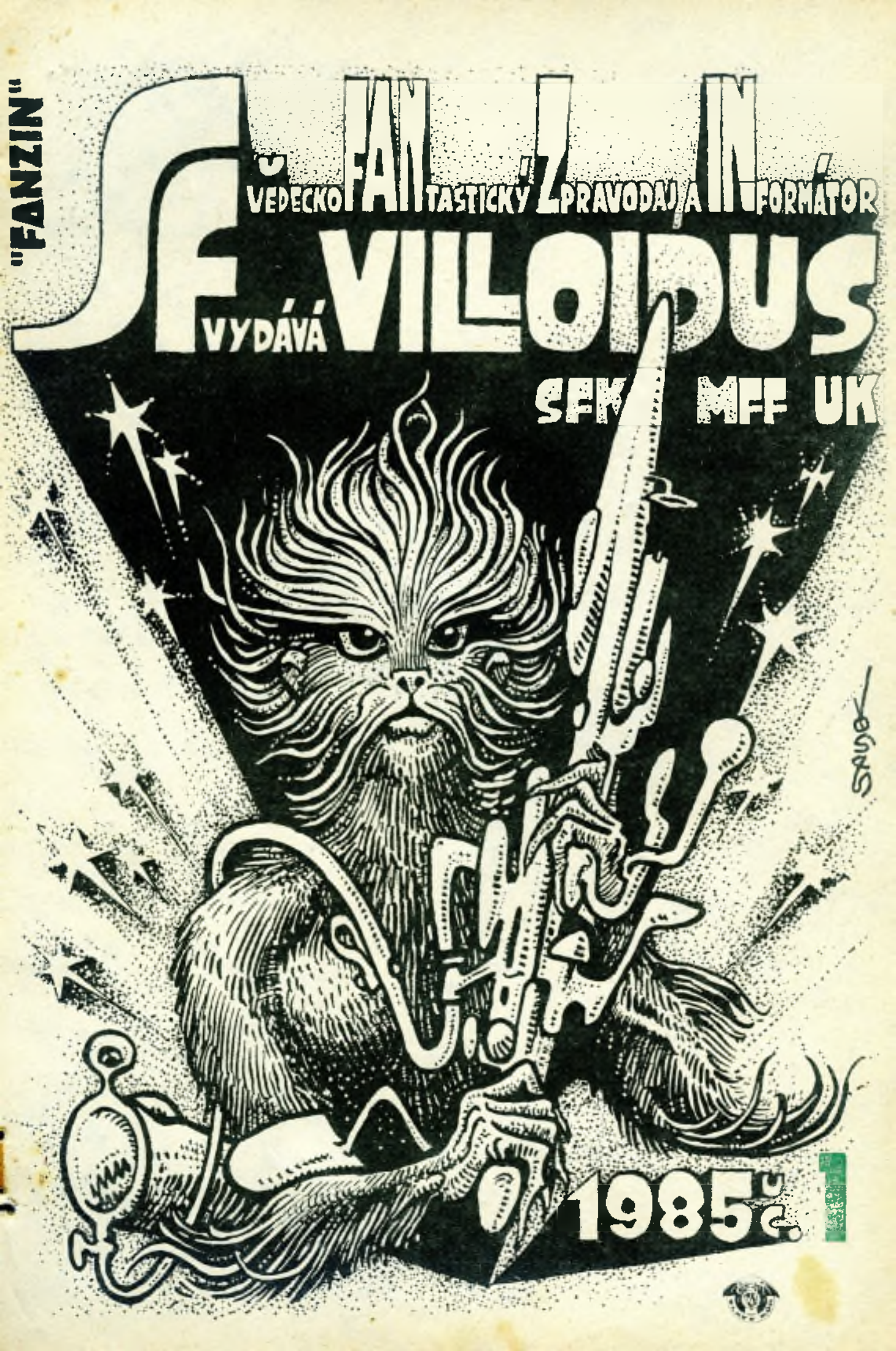
SF

VEDECKO FANTASTICKÝ ZPRAVODAJSKÝ INFORMÁTOR

VYDÁVÁ

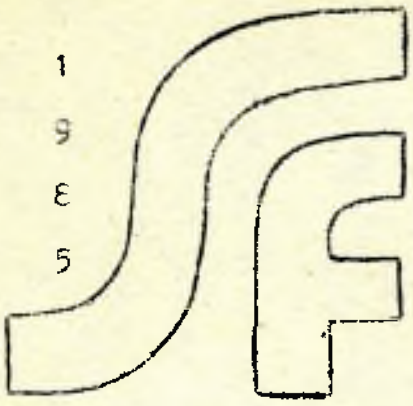
VILLOPUS

SFK MFF UK

1985 č. 1

1 = 1 = 1 = 1 = 1 = 1 = 1

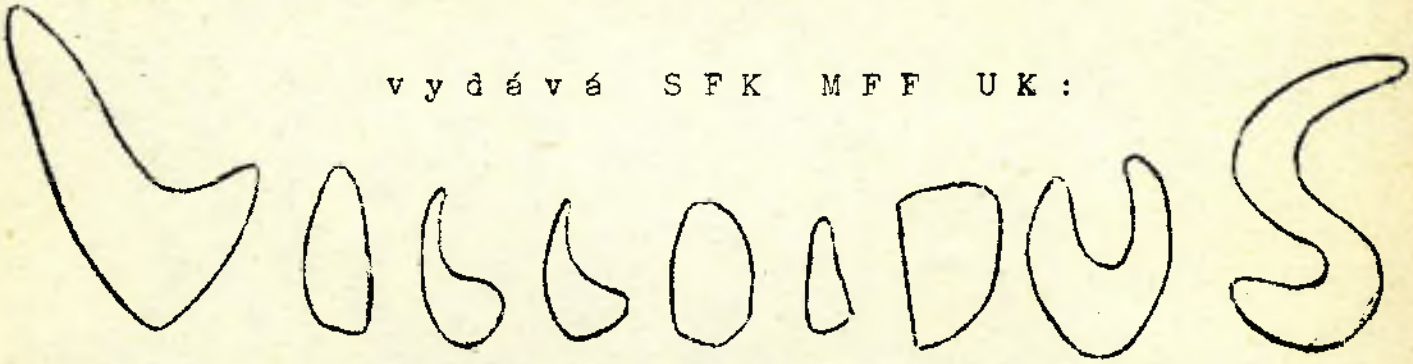

1985

fanzin

vědecko-fantastický zpravodaj a informátor

vydává SFK MFF UK:

OBSAH:

překlad	str.	3	E. Donaggio: Mikroby respektovat
povídka	"	6	L. Lazar: Migréna
naše soutěž	"	9	Huňáč pro nejlepšího /J.Krtička/ /Villoidus Viridis SF ssp. 85/
překlad	"	10	S. Weinfeld: Planeta EA - zmizte mi z očí
recenze	"	11	Jádro pudla /F.Novotný/
překlad	"	12	R. Sheckley: Prvotní bláznovství
-"-	"	18	J. A. Zajdel: ...A v prach se obrátíš
povídka	"	23	P. Vachtl: Kterak lidstvo k zachránění moudrými ufouny přišlo
překlad	"	24	D. Josczok: Osamělý svět vyvolených
zpráva o setkání SF klubů	"	2 5 11 17 22	Teplice letos v Praze !!! /-mh-/

SF: Fanzin pro vnitřní potřebu SFK Villoidus při FO SSM MFF UK Praha
Vychází neperiodicky 5 - 7 krát ročně
Šéfredaktor: Martin Hlaváč
Na čísle 1 spolupracovali: Zdeněk a Michaela Rampasovi, Jirka, Mirek.
Náklad: 200 výtisků; počet stran: 25
Redakční uzávěrka: 11.3.1985
Adresa: SFK Villoidus, kolej HVĚZDA 36b/2A, 162 08 Praha 6

FV SSM 2840/84

A l e x a n d r R o m a n o v i č B ě l j a j e v

/k nedožitým 101. narozeninám/

Směs zapomenutí a obdivu - tak bychom mohli stručně charakterizovat postoj současných fanoušků k tomuto klasikovi a zakladateli sovětské fantastiky - k autorovi, jehož díla vysoce oceňoval i H.G Wells. A Jacques Bergier - ne pouze spoluautor "Jitra kouzelníků", ale také novinář a propagátor SF - vzpomíná: "Mezi nejvýznamnější autory tohoto období kladu Alexandra Běljajeva. Když jsem byl v koncentračním táboře Mauthausen, vyprávěli mi sovětští soudruzi o mnoha jeho románech, z nichž dodnes je pro mne řada nedostupná. Avšak ta jeho díla, která jsem četl považuji za pozoruhodná."

A. Běljajev se narodil 4. /16./ března 1884 ve Smolensku. Vedle prév absolvoval i houslovou třídu konservatoře; v roce 1913 procestoval Evropu, v Itálii ho zaujala renesance a hydroplán, který dokonce i několikrát pilotoval. Od roku 1916 do roku 1922 je upoután na lůžko - tuberkulóza kostí si vybírá svoji krutou daň.

Od počátku ho více než advokacie bavilo umění. Patnáct let svého života zasvětil divadlu, jeho práce se odjevovaly v řadě časopisů. A jeho publicistická a teoretická tvorba je u nás naprosto neznámá.

Romány jsou střídány biografickými statěmi o Mendělejevovi, Lomonosovovi, Pavlovovi a dalších; úvahové články o vědeckofantastické tvorbě se objevují vedle publicistických črt. Jeho návrh na zřízení murmanské zoologické zahrady z roku 1932 se téměř neliší od záměru našeho královédvorského safari.

"Říká se, že zejména velcí spisovatelé vědeckofantastickou tvorbu opomíjejí, považují ji za druhořadou záležitost. To však není pravda - literatura má vždy úroveň svého tvůrce."

Alexandr Běljajev zemřel 6. ledna 1942.

/podle materiálů klubu "Větěr vremeni" připravil Pagi/

T e p l i c e l e t o s v P r a z e !!!

Začátkem března letošního roku, proběhlo v Praze, za organizace SFK TOSu Hostivař, pravidelné jarní setkání zástupců československých SFklubů.

Jednání začalo přehledem významných akcí, které pořádají SFK v tomto roce. Za zmínku stojí /kromě tradičních událostí jako je

/pokračování na str. 5/

FV SSM 843/85

Rýma. Byla o ní zmínka ve starobylém dokumentu, který zaslala Hvězdná univerzita. Mikrob byl zřetelně vidět skrze zvlášť tvrdé ochranné sklo.

Jedinečný Dabri, záře lékařství, veliký vědec a mířitel, se již po desáté dal do prozkoumávání zažloutlého listu papíru. Pohoupával se v parním křesle, snažil se v něm zaujmout méně pohodlnou polohu. Měl lehký záchvat nadměrného blahobytu, velice rozšířeného onemocnění, ze kterého jiné snadno léčil. Rýma. Tento problém jej mučil již několik měsíců od té doby, co se zabral do studia archaických nemocí.

Na první pohled to musel být zrůdně silný mikrob. A lidská pokolení, to je jisté, trpěla úžasná muka. Jedinečnému Dabri proběhl mráz po zádech. Možná, že on sám je plod mutací, způsobených tím strašlivým mikrobem. Ukazováčkem pravé ruky stiskl tlačítko na parním křesle. Okamžitě se objevil robot. "Rok tři tisíce pět, šestnáctý den, dvacet hodin, osm minut..."

Jedinečnému Dabri se lehce podařilo vyhnout únavným formalitám. Každý, kdo zavolá robota, je nucen obvykle vyslechnout zprávu, který je rok, den, hodina a místo určení. Ale jedinečný Dabri neznal překážek.

"Chtěl bych vědět," přistoupil okamžitě k věci, "co jsme posledně zapsali ohledně rýmy."

"Je to velice stará nemoc," odpověděl robot. "Včera pán v okamžiku osvícení objevil, že je způsobována podchlll... Prosím za prominutí, s tímto slovem jsem se setkal poprvé a moje receptory si je špatně osvojily."

"Způsobovalo je podchlazení. A to je všechno?"

"Ano, všechno, pane."

Jedinečný Dabri propustil robota-asistenta. Netrpělivě čekal na volací signál. Případ nezkrotné lásky nebo neodbytného stesku by mu pomohl vytrhnout se na chvíli z krajně únavných výzkumů spojených s tou záhadnou nemocí. Ale, bohužel, v poslední době řádila epidemie nadměrného blahobytu, a to jej málo zajímalo. Takovým nemocným předepisoval křesla z tvrdých materiálů a v těžkých případech postele s matracemi, a nemocní se rychle uzdravovali.

Tak tedy... rýma vznikala z podchlazení. Měla účinek i na hlasivky. Důkaz o tom Dabri nalezl v dochovaném úryvku hry z těch pradávných dob. Byla tam replika: "Mami, mám tě rád." A pak násle-

dovala poznámka: "Vyslovuje se tak, jako když máte rýmu: Babi, **báb dě rádt.**"

"Jak hrůzná musela být tahle nemoc," pomyslel si jedinečný Dabri, "když o ní naši předkové psali hry."

Vzpomněl si, že jednou při vykopávkách byly nalezeny ampulky s nálepkou: "Používat v případě rýmy." Samozřejmě, byl v nich jed - nešťastní nemocní, když ztratili jakoukoli naději na uzdravení, končili život sebevraždou.

Ale jedinečnému Dabri, záři vědy, se nikterak nedařilo pochopit přesný smysl slova "podchlazení". Nemoc pravděpodobně kosila své oběti v oněch pradávných dobách, kdy města ještě nebyla chráněna kupolemi a střídání ročních období zcela záviselo na přírodě. Lze rovněž předpokládat, že "podchlazení" je odvozenina od slova "chlad". Chlad je emoce, kterou lidé zakoušeli, když stáli u silného zdroje tepla... Nebo je to snad naopak?

Zavolal robota a vyžádal si, aby mu vysvětlil, co je to chlad.

"Chlad," opakoval robot, "je pocit spojený s náhlým nebo postupným snížením teploty. Způsobuje blednutí kůže a také zamrzání nejrozšířenější kapaliny, to jest vody."

Jedinečný Dabri se zamračil. Co je to "snížení teploty"? Za poslední století kupole praskly jen dvakrát, ale to nezpůsobilo žádné teplotní změny. To znamená, že lidé byli nemocni rýmou v dobách všeobecné necivilizovanosti.

V tomto okamžiku na obrazovce zabudované do podlahy zablikal volací signál výzvy první pomoci a objevila se silueta robota. Další případ nadměrného blahobytu. A samozřejmě - na opačném konci města.

Stiskl zelené tlačítko a parní křeslo se změnilo v elegantní oblek, těsně přiléhající k velké záři vědy. Aromatické pneumatické potrubí bleskově dopravilo jedinečného Dabri do osobní garáže u vlastní kliniky. Dva roboti-asistenti se usadili za řídící pult a heliobus nehlučně vyjel na ulici. Kupodivu, veliký Dabri nevycítil, že městu hrozí katastrofa. Zapomněl na první pravidlo povinně platící pro každého obyvatele města:"Jestliže se na obrazovce radiotelekanálu automaticky objeví robot, okamžitě se vraťte domů, neboť se děje něco velice nebezpečného a nepříjemného."

Jedinečnému Dabri toto pravidlo docela vypadlo z hlavy. Poprosil jednoho z robotů-asistentů o uklidňující pilulku.

"Mrrrgaagarn," odpověděl robot-asistent.

"To jsou přeci první noty znamenité osmé symfonie 'Klokot prostoru' v podání marťanského orchestru 'Teď vás ohromíme'," pomyslel si nechápavě jedinečný Dabri. Ale hned udělal závěr, že robot je prostě nenapravitelný.

Teprve když druhý asistent zavyl: "Útočník Ocelováhruď vnikl do útočného pásma a podrazil levého obránce Zabijutěnamístě, upravil si lépe míč na noze a chtěl vystřelit na branku, když v tom jej pravý obránce praštil do hlavy," - jedinečný Dabri pochopil, že se stalo něco děsivého.

A skutečně se stalo něco, co lze především vidět ve vědecko-fantastických filmech: odloupl se kousek vnější kupole přikrývající město a dírou... pršel déšť.

Jedinečný Dabri se naprosto zděsil. Byl celých třista metrů od domu. V panice vyskočil ze znehybnělého heliobusu a utíkal ulicí.

Parní oblek jej chránil před všemi možnými nepříjemnostmi: před dotykem robota i lidí, před nevábnými vůněmi. Ale, žel, nemohl jej ochránit před deštěm. Vždyť o tomto atmosférickém jevu dokonce i on, záře vědy, věděl jenom z knih.

Domů se jedinečný Dabri vrátil promoklý do poslední nitky. Když si všiml, že se jeho kůže pokryla pupínky, udělalo se mu nevolno. Měl zimnici, chvílemi začínal blouznit.

Havárie byla velice rychle odstraněna, ovšem jedinečný Dabri se ještě po několik dní neodvažoval vyjít z domu. Nechtěl nikoho vidět a odmítal s kýmkoli hovořit. A zatím, v očekávání uzdravení, se znova pustil do studia rýmy. Teď poprvé se cítil "v kůži" svých předků, i když velmi dobře chápal, že jeho nemoc je mnohem lehčí než hrůzná rýma... Zavolal robota a přikázal mu:

"Břides dové bateriály o rýbdě."

/E.Donaggio-Rispettare i microbi, publik.v časopise Interplenet 2/1963; z překladu do ruštiny ve sborníku "Doroga Vospominanij" vydavatelství Mir 1981 Moskva, přeložil Martin Faltýn/

x - x - x - x

Teplice letos v Praze /pokračování ze str. 2/
PARCON'85 a loni vzniknuvší podzimní setkání SFK v Šumperku/ dva květnové Sci-fi víkendy a nově organizovaný TATRACON'85 /určený především pro slovenské kluby/.

Kluby si také vyměnily informace o dnech svých pravidelných schůzek a diskuze se poté stočila na anketu LUDVÍK'85.

/pokračování na str. 11/

M I G R É N A

/Hlášení kulturního ataše z planety Země/

Lukáš Lazar

Seděl jsem v hlubokém křesle v knihovně svého pozemského domu a pozoroval štukaturu na stropě. Její linie se rozbíhaly, v souladu vlnily a splétaly do jemných ornamentů, takže vytvářely poutavý věnec nad mýma očima, z jehož středu jako veliké rozvinuté poupě se spouštěl lustr. Zdaleka ne všichni Pozemšťané žijí v takových podmínkách, jaké mi připravili mí hostitelé. Na přátelství a pohostinnost Pozemšťanů nelze vznést nejmenší stížnost. Ubytovali mne ve staré vile s výhledem na fontánu v zahradě a s vysokými stropy pokojů, kde se dá dýchat.

Dobře jsem si všiml, že čím dále z historie do současnosti, tím nižší místnosti se tu stavějí. Přitom jejich průměrná výška se nezmenšila, ale naopak vlivem zdokonalé výživy prý prokazatelně vzrostla. Porovnáme-li tyto protichůdné tendence... ale ne, byl jsem unaven, příliš unaven, abych měl snahu dovést úvahu do konce. To Mimořádná konference o aktuálních otázkách a přístupech v současném světovém umění mě tak vyčerpala...

Jak jen se mohou ty dlouhé řady Pozemšťanů v černých oblecích opájet pomyšlením, že při celodenním schůzování zvelebují svoji kulturu a otevírají nové obzory? Neměl jsem tu vytrvalost jako oni, a tak před přestávkou jsem už cítil lehkou závrať a zvuky sálu ke mně doléhaly zastřeně. Požádal jsem doktora Guimardina, aby mne omluvil v odpoledním zasedání a dal odvézt domů.

Nevím, proč vždy ochotný pan Guimardin považoval mou účast na konferenci za prospěšnou. Můj průvodce, vzdělaný a korektní doktor Guimardin, jehož plný titul zněl: výkonný pověřenec jednatelské komise sekce pro kulturně-historickou výměnu Mezinárodní organizace pro veškeré zprostředkování styku s mimozemskými inteligentními civilizacemi...

Ráno nás obklopili usměvaví členové uvítacího výboru a uvedli do uvítacího sálu. Významní Pozemšťané všech možných titulů a funkcí, již měli být představeni, se hromadně stavěli do řady a potřásali mi rukou v takové míře, že jsem ji měl na konci obřadu namoženou. Teprve pak jsme byli odvedeni na řečnické pódium sálu velikého jako hangár, kde v dlouhých řadách zasedali méně zasloužilí účastníci nad šálky kávy a krabičkami cigaret.

FV SSM 847/85

Předseda prohlásil konferenci za zahájenou a vyzval čestného předsedu, aby pronesl zahajovací projev; čestný předseda mluvil a mluvil, potom mu zatleskali, poděkoval delegátům a vyzval předsedu, aby se ujal řízení konference; předseda poděkoval čestnému předsedovi; nastoupil první řečník, mluvil ještě déle; pánové v černých oblecích čas od času odkládali šálky a vyndávali cigarety z úst a povzbuzovali jej souhlasnými výkřiky a potleskem; nastoupil černý řečník, kterému nebylo rozumět, ale zato si vzal zřejmě do hlavy, že tomu bílému ukáže, že vydrží řečnit ještě déle; vrčely kamery, a klapaly blesky fotoaparátů, šedá dýmová clona se pozvolna vznášela vzhůru a zamlžovala výhled; zvuky sálu se mi setřely na vzdálený šum a jen opticky jsem vnímal neustále se pohybující ústa řečníkova...

Abych se zbavil těch nepříjemných dojmů, snažil jsem se potěšit vzpomínkami na návštěvu dávnověké katedrály ve společnosti doktora Guimardina.

Kamenná brána strmící proti nebi dvojicí důmyslných věží připomínala důvěrné poselství starobylé kultury té planety. Vstupní portál byl ozdoben množstvím jemně a virtuózně tesaných postaviček, rozmístěných v hloučcích velkorysé kompozice. Ale ta jen tvořila úvod ke strhující atmosféře uvnitř.

V dlouhém a vysokém prostoru se rozléval barevný přísvit naplněný světelnými body, které se tu a tam zableskly a pozvolna snášely k zemi. Zeptal jsem se pana Guimardina, jak je život Pozemšťanů zakotven v nekonečnu. Bohužel začal vykládat mlhavě něco o budoucích generacích a naprosto nepochopil mou otázku.

A přeci stavitel takového díla tu odpověď znát musel. Jednou v galerii jsem dlouze obdivoval dílo malíře minulosti - a doktor Guimardin, jako by necítil to mistrovství odstínů a barev, řekl jen: "Místo vnímané, skutečné krásy byl umělec nucen vytvářet idealizovanou představu odpovídající vkusu objednavatelů..." Jedině snad studium pozemské historie by mne mohlo přivést k pochopení.

Ta myšlenka mne na okamžik vytrhla z únavy...

Našel jsem ji brzy - brožuru o historii Země. Na titulním listě stálo:

STRUČNÝ VÝTAH A HODNOCENÍ DĚJIN
PLANETY

FV SSM 848/85

Pro poučení mimozemských inteligentních humanoidů
vydalo tiskové oddělení informační sekce
Mezinárodní organizace pro veškeré zprostředkování
styku s mimozemskými inteligentními civilizacemi
v Paříži
v nákladu 5000 výtisků

Přeskočil jsem úvod a začal číst první kapitolu: "Na počátku dějin byli Pozemšťané nerovně rozděleni na šlechtu a nevolníky. Nevolníci pracovali na poli, sili a sklízeli úrodu, lisovali víno, pásli dobytek a obsluhovali šlechtu.

Šlechta nepracovala, ale zavírala se ve svých opevněných barácích, zvaných hrady, kde se oddávala hodování a radovánkám, opíjela se a vymýšlela matematické úlohy. Ale největší pochmurnou její vášní bylo vedení zhoubných válek.

Ředitel šlechty se jmenoval císař. Její příslušníci se nezřízeně oddávali válčení tu s císařem proti jiným, tu s jinými proti císaři, tu všichni proti všem. Tyto války byly vedeny vždy na úkor nevolníků a nakonec vyvrátily samo špatné uspořádání společenství Pozemšťanů.

Také v oblasti ducha si šlechta vyhrazovala právo diktovat pořádek. Nadaní umělci neměli v těch dobách možnost tvůrčího rozvinutí, neboť museli vzít za své názory panstva. Místo vnímané, skutečné krásy byli přinuceni vytvářet idealizovanou podobu odpovídající vkusu objednavatelů..."

Zaklapl jsem brožuru a neměl chuť číst dále. Dlouhou dobu jsem znovu prázdně pozoroval štukový strop.

Vůbec nic - nic jsem nepochopil. Pozemšťané nejsou schopni žádnou formou vysvětlení sebe samých podat. Mé poslání přes všechnu snahu selhalo... A pak se mi do hlavy opřela ta zlověstně sílící bolest a já věděl, že to přichází znovu - migréna...

Byly noci, které jsem ztrávil do vyčerpání přehráváním literárních textů v řeči, jíž jsem se naučil rozumět, v kterých jsem už věřil, že jsem nalezl něco blízkého, sdělitelného. Pak jsem poznal, jak hluboce jsem se mýlil. A potom, když už jsem pozbýval naděje, když už jsem chtěl všechno vzdát, zase jsem uvěřil, abych nakonec zůstal stát před propastí mezi dílem vytvořeným, jak jsem si je vykládal, a mezi jeho pokračováním v světle dneška, jak jsem je viděl. To byl konec mého přesvědčení ve smysl kulturního atašé.

Pochopil jsem, že už nedokáži napsat žádnou zprávu o svém pozemském pobytu. Neodhodlám se k tomu nikdy...

FV SSM 849/85

POZOR!!! O prázdninách nám pište na adresu:
Martin HLAVÁČ, Antonína Zápotockého 131, 586 01 JIHLAVA

- x - x - x - x - x - x - x - x -

HUŇÁČ PRO NEJ EPŠÍHO

/Villoidus viridis SF ssp. 1985/

Potlesk v sále. Řečník skládá své papíry.
Předseda: "Děkuji profesoru Hebersbornovi za jeho výtečný příspěvek a zahajuji diskusi k referátu. Máte slovo."
Profesor Wachowski: "Jednotlivé práci našeho kolegy jako seriózní rozbor dosud shromážděných informací. Co se však týče vývodu o nemožnosti existence inteligentního života mimo naši oběžnici, nesdílím jeho pesimismus. Pokládám za vhodné upozornit na důsledky teorie hyperprostorových tunelů, které byly v referátu opominuty."
Profesor De Sachetti: "Máte zřejmě na mysli, profesore, skutečnost, že civilizace ovládající strukturu hyperprostoru by mohla s vynaložením minimální energie a nulového času hmotně zasahovat do našeho vesmíru. Mohla by ..."
Profesor Berts: "Kolego, zůstaňte na poli vědy! Okultní prostředky jste měl odložit před dveřmi tohoto sálu ...!"
Šum v sále.
Předseda: "Ale, pánové! Pánové, rytíři vědy, prosím..."
Hlasy ze sálu: "Neslýchané!"
"Impertinence...!"
Profesor Wachowski: "Profesore Bertsi, mám empirické důkazy, že k tomuto zasahování dochází! Ano, mám na mysli zmizení u ostrova Villados..."
Šum v sále.
Předseda: "Pánové, pánové, pánové..."
Profesor Wachowski: "V roce osmdesátém čtvrtém se mnoho psalo o nevysvětleném zmizení osoby poblíže Villadosu. Pátral jsem po té události systematicky a dospěl jsem k zajímavým statistickým zjištěním."
Napětí v sále. Tvář mluvčího nabývá triumfálních rysů.
"Jedná se ve skutečnosti nikoli o prvý, a ne už o pátý případ tohoto druhu. Předcházející se udály v letech 1980, 1981, 1982 a 1983. Tedy v posledním období s každoroční pravidelností bez jediné výjimky. Co stojí za zdůraznění, je skutečnost, že ke zmizení dochází pokaždé koncem března nebo začátkem dubna. Náhoda? Jen počkejme: jaké je dnes datum?"
Hrobové ticho v sále. Profesor Berts se nemůže zbavit tísnivé myšlenky na svého bratra, který se plaví v rovníkovém pásu poblíž ostrova Villadosu.
Předseda: "???"
Možná už v zítřejších novinách... Profesor Berts klade hlavu do dlaní a rezignovaně si prohrábne prsty zelenou hřívu...

/Jiří Krtička/

FV SSM 850/85

Stefan Weinfeld - PLANETA EA - ZMIZTE MI Z OČÍ

Služba přistěhovaleckého úřadu planety X pohlédla s opovržením na skupinu dvounohých, dvourukých a jednohlavých bytostí, které trpělivě čekaly před hlavním vchodem.

"Jste objednáni?" zeptal se ponuře.

"Ještě ne."

"Odkud jste?"

"My? Ze vzdálené planety zvané Ea."

"Neslyšel jsem. V každém případě - nesrocujte se mi tady. Je to zakázáno!"

"Prosím, vyslechněte nás," řekl nejsmělejší ze skupiny. "Jestliže nedostaneme povolení k pobytu zde, nebudeme mít kam jít."

"Tak se vratte a kosmickou poštou pošlete žádost s termínem, kdy vás máme přijmout."

"My se nemáme kam vrátit. Nechtěli jsme opustit naši planetu Ea, ale museli jsme, protože naše země se rozpadla."

"Jasně. Tím spíš odejděte. Padejte na svou loď a zmizte!"

"Naše loď se rozbila. Nemáme jinou možnost volby, musíme zůstat zde."

"Zatracený cizinci... s váma jsou samý problémy."

"S námi ne," přerušil ho Ean. "Je to poprvé, co sem z naší planety někdo přiletěl... a bojím se, že i naposled. Lodě se rozlétly po celém vesmíru. Většina z nich byla zničena - srazily se s různými nebeskými tělesy. My jsme jedinými šťastlivci, kterým se podařilo dosáhnout obydlené planety."

"Mám toho až po krk," řekla služba. "Jestli tu chcete čekat, tak mi aspoň zmizte z očí!"

"Zmizet z očí? Bojím se - že přesně nerozumím, o co vám jde!"

"Dezintegrujte se, jasný!"

Ean vypadal nějak zmateně. "Dezintegrovat se? To neumíme."

"Netahejte mě za nos. Neříkej, že nemáte voperovány zařízení dez-in, dezintegračně-integrační?"

"Nikdy jsme o něčem takovém neslyšeli."

"Jo, neslyšeli? A to ti mám věřit!"

Ztratil trpělivost, chytil velký dezintegrátor a střelil širokým rozsahem ve směru Eanů. Okamžitě zmizeli.

Neuplynulo ani pět minut, když se ozval telefon. Volala centrála: "Mám pro tebe novinku. Čekáme přílet kosmických troseníků. Nemáš tam někde takové malé, dvounohé bytosti?"

"Ne, nemám." Nelhal. Opravdu neviděl žádného Eana.

"Tak tedy, naše vláda se rozhodla přiznat jim z humánních důvodů emigrační víza. Pusť je dovnitř, až se ohlásí."

"Dobrá," odpověděla služba.

Ale byl si jist, že se už nikdy neobjeví. Ten malý říkal pravdu, bytosti z planety Ea opravdu neměly voperovány zařízení dez-in. Teď, když byly úplně dezintegrováni, neměli už žádnou šanci ožít.

"Do...," zaklel. "Jestli se o tom dozví šéf, vyhodí mě!"

Odplivl si. "Proklatý cizinci, vždycky jsou s nima problémy!" a odplivl si ještě jednou.

/Stefan Weinfeld: Planeta Ea-zniknijcie mi z oczu, Fantastyka 4/83 Warszawa, přeložil Jaroslav Olša, jr./

FV SSM 851/85

J á d r o p u d l a

Musím doznat, že páně Neffovo "Jádro pudla" jsem přečetl na jedno posezení, jedním dechem. Přesto se smíšenými pocity. Proč? Nu, posuďte sami: Román má slibný nástup. Ocitáme se na Marsu ve společnosti divokých, primitivních kmenů, ale autor nás okamžitě upozorní, že se vlastně jedná o postpozemskou, upadlou, robinsonskou civilizaci. A jsme hned doma; tedy ne doma, ale v ponikových houštinách Velkého psa. Stejně jako Roy Complain, tak i Rad Haager se, díky svému nonkonformnímu postoji, dostane do rozporu se zákony svého kmene a je nucen jej opustit; přesněji řečeno, Rad je ihned zpočátku daleko aktivnější než Roy, ale tím se Neff jenom šidí o efekt přerodu obyčejného "chlapáka" v "hrdinu".

Ale pokračujme v paralele. Stejně jako Roy pronikne do civilizované Přídě, tak i Rad se dostane do civilizačního střediska Marsu, do města Romy a odhaluje skutečnou tvář světa, ve kterém musí žít -- dtto Roy. Oběma také pomáhají energické a samostatné dívky a oba se do nich zamilují. Až doposud je všechno v pořádku, autor vypráví svůj příběh smrtelně vážně /čtenář mu věří, protože dobře vyprávěný příběh si to zasluhuje/ a půjčovat si od Briana Aldisse není žádná hanba. Ale pak přijde sprcha! Naráz, bez výstrahy, jsme katapultováni z rudých plání Marsu kamsi na dálniční přivaděč někde u Prahy, kde dvojice klaunů, každému čtenáři je jasná barva jejich kostýmů, provádí silniční kontrolu - jinak se totiž setkání psa Terra s představiteli mimozemské Supercivilizace chápat nedá. Nevím jak ostatním čtenářům, ale mně tahle katapultáž k duhu nešla a z jejích účinků jsem se až do konce četby nevzpamatoval. Moje chyba, měl jsem nějakou čertovinu tušit již dříve, od okamžiku, kdy mne autor donutil spolknout fakt, že předkem odrovitého a hrůzu nahánějícího Terra byl - pudl.

Četl jsem dál tu pěknou pohádku o boji dobra se zlem a bláhově se domníval, že mě autor už nemůže ničím překvapit. Ale překvapil! To když na stránce 56 jsem se z marťanského města Roma rovnou propadl do operety od pana Hervé, do té, kde skotačí převlečena za sličného důstojníčka jistá mamsel Nitouche - stejně jako neohrožená střelkyně z energa, generálská dcerka Rena. Nezbývalo mi nic jiného, než se smířit s faktem, že čtu parodii. Ale parodii na co? Na dobrodružnou SF typu "space opera", které sice v zahraničí vycházejí celé tuny, ale kterou náš čtenář téměř vůbec nezná? Parodie přece vyžaduje značné zázemí a tam, kde toto zázemí chybí nemá cenu ji psát. Nebylo by záslužnější a potřebnější napřed toto zázemí vytvořit, když právě Neff je jedním z mála a po odchodu L. Součka snad jediným, kdo na to má? O čtenáře nemusí mít strach, bylo by jich víc než dost.

Ještě jednu větu na závěr. Pohádky se přece musí vyprávět s vážnou tváří a v tom je jádro pudla.

František Novotný

- x - x - x -

Teplice letos v Praze /pokračování ze str.5/

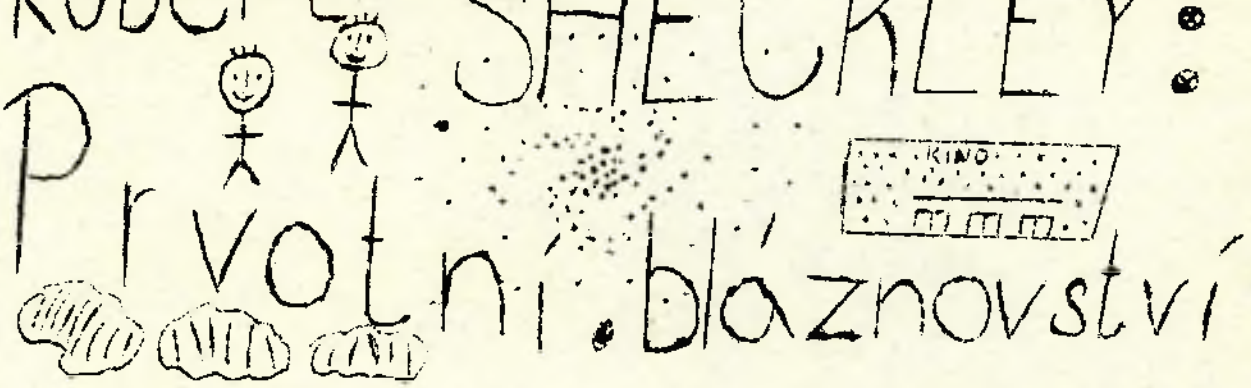
Bylo konstatováno, že se zlepšily publicistické možnosti SFK i autorů vědecké fikce /Mikrofórum, Svět socialismu, VTM, fanziny/ a počet knih s vědeckofantastickou tématikou.

Představitelé Koordinační Komise provedli rozbor připravenosti letošního PARCONu /který se jevil poměrně neradostně, vzhledem k malému počtu volných míst apod./ a zběžně oznámili předpokládaný průběh pořadů.

Bylo také poukázáno na nutnost dalšího růstu fandomu do kvan-

 /pokračování na str. 17/

Robert SHECKLEY: Prvotní bláznovství

Před dávnými časy prostor neexistoval, nebo skoro žádný. Nekonečné dálavy univerza vyplňovala pevná hmota. Nebylo hvězd, planet, galaxií. Byla pouze hmota a ta zabírala skoro všechno, co dnes nazýváme vesmírem. Od jednoho konce univerza k druhému bylo všechno propojeno.

Tenkrát se toho moc nedělo, neboť na to nebylo místo. Vesmír byl nudný, ale poklidný.

Hustota hmoty se přirozeně lišila. Těžké oblasti tu, lehčí zóny tam a mezi nimi úseky o průměrné hustotě. Variace otevírají cestu diferenciaci, z níž pak zas docházelo k aktu ztvoření. Na kosmickém jevišti se objevovaly rozličné prvobytosti a vznášely si to různými hustotami vesmíru. Bylo jich pramálo a setkávaly se zřídkakdy. Sice to ztěžovalo rozmnožování, ale zato měly klid. Mejdanů bylo málo, ale zato měl každý dost času na přemýšlení.

To všechno se změnilo, když na scénu vstoupil Ilvan. Ilvan byl první jinožrout. Všechny ostatní prvobytosti před ním byly totiž sebežrouti a živily se požíváním své vlastní substance. Stárnutím řídly, až konečně překročily kritický bod a dočista zmizely. Z této doby pochází náš obrat, že se někdo užírá.

Ilvan byl první, kdo pořádal ty druhé namísto sama sebe. Byl to prvovšežravec, první a nejúspěšnější z dlouhé vývojové linie jinožravců, kteří povstali po něm. Vždyť i my jsme jinožravci - tudíž musíme Ilvana považovat za svého prapředka.

Zprvu vykonával Ilvan velmi užitečnou práci. Z hladu, nadrženého za miliardu let, zhltl většinu hmoty univerza, a vytvořil tak dnešní vesmír. V oněch raných dobách neexistovalo skoro nic než hmota, takže si Ilvan mohl dovolit být rozežraný a vybíravý zároveň. Dnešní hvězdy a planety sestávají z látek, které Ilvanovi nechutnaly. Látkové složení našich světů velmi přesně odráží Ilvanovy chutě - měl například odpor k železu, ale vzácné kovy, ty zas rád /tak se totiž staly vzácnými, neboť na počátku byly všechny látky v univerzu zastoupeny stejnoměrně/.

Všechno by bylo v pořádku, kdyby Ilvan věděl, kdy přestat. Ale rod prvovšežravců, sestávající se pouze z Ilvana, nikdy nevěděl kdy dost. Když Ilvan všechno sežral, pustil se do nově vzniklých hvězd a planet. Jak sám píše ve své autobiografii /"Paměti prvního a jediného prvovšežravce"/, ona slunce, kterými zpočátku pohrdal, docela ušla, některá byla pořádně ostrá. Některé planety se mu asimilovaly hůř. Ilvan vypráví o nepříjemné chuti čpavku a metanu a o pravidelném pálení žáhy po formaldehydech. Ale, jak říká, jídlo je jídlo a jeden nemá být příliš vybíravý.

Když dožral hmotu univerza, bylo i jeho méně. Což ho zas tak moc netrápilo - "změna velikosti nemění vztahy samy o sobě", píše. Ale není to pravda, neboť skromná redukce Ilvanovy velikosti ho činila potenciálně zranitelným oněmi bytostmi, které jím nechtěly být sežrány.

FV SSM 853/85

Ilvan otevřeně prohlašuje, že dost dlouho vůbec nebyl schopen si představit, že by mohly existovat nějaké jiné bytosti, které by byly inteligentní a uvědomovaly by si samy sebe jako on. "Bylo tomu přece tak," vypráví, "že všechno, co jsem doposavad poznal, jsme byli jen já a žrádlo. Bylo mi zatěžko uvěřit, že by potrava měla najednou vlastní rozum."

Ale i když se mu koncepci inteligentní potravy podařilo pochopit, moc se tím pro něho neměnilo. "Hlad," píše, "je zákon prvotní. Hladová bytost se v zásadě nikdy nestará o to, zda její potrava kničí, prská, vřeští, kvičí, pěje sonety nebo je prostě němě požírána. Pro umírajícího hladem je sentimentalita přílišným přepychem."

Asi to bude pravda. Základní problém však zůstával: Ilvan chtěl sežrat všechno, avšak ne všechno chtělo být sežráno.

Byla podána celá řada rozumných návrhů. Doporučovalo se, aby Ilvan přešel na dietu, že by měl omezit svůj apetýv na určité substance, že by si na každý milión let měl uložit půst atd. atd. Ilvan však podobné návrhy odmítal. "Věřím ve spontánní autoregulaci," oznámil. Znělo to hezky, ale neznamenalo to nic jiného, než chtěl jíst tolik co srdce (jeho) ráčí. Uspokojovalo to pouze Opteridy, kteří nalezli smysl svého života v tom, že sloužili jiným druhům za potravu. Dnes už sice vymřeli, ale navždy si udrželi světlé místo v Ilvanových vzpomínkách.

Celá ta záležitost dospěla do stadia, který velice uspokojoval Ilvana - a všechny ostatní ne. A protože se s ním zcela zjevně nedalo rozumně hovořit, vyhlásili mu válku.

Zprvu bojovaly Spojená rasy galaktické /jak se samy nazývaly/ konvenčními zbraněmi. Ilvan jednoduše spolykal všechno, co na něj vypálili. Dokonce ten útok považoval za nabídku potravy na usmířenou a vyslal toto poselství: "Vaše dary jsou chutné, leč nedostatečné mým potřebám. Zašlete laskavě všeho víc, hlavně víc jaderných bomb /ty s kobaltovým jádrem jsou zvlášť lahodné/. Mnohokrát děkuji předem, Váš atd."

SRG pak rychle přešly na energetické paprsky, z nichž měl Ilvan zpočátku jisté potíže. Ale brzy se mu povedlo přeměnit je v poživatelnou hmotu. /"Schopnost přeměny energie v hnotu," píše, "je skutečný klíč k interstelárnímu kulinářskému umění."/

Propuklo všeobecné zoufalství, ale pak to zkusili s antihmotou a dosáhli prvního výrazného úspěchu, neboť Ilvan ji spolykal, ale neměla pro něj žádnou výživnou hodnotu. Jakmile ji chtěl přeměnit v normální hmotu, antihmota se rozpadla v nic a s ní i značná část Ilvanovy hmoty. "Byly to hladové časy," vzpomíná Ilvan.

Spojené rasy cítily v oné době, že mají naději. Ilvan se zmenšoval. Musel se živit z vlastní podstaty. Dlouho mu trvalo, než tento problém vyřešil, nebyl totiž zvyklý mít problémy a myšlení nikdy nebylo jeho silnou stránkou. Hlad a hrdost ho nakonec přece jen donutily jednat. Myšlenka, že potrava se ho snaží vyhladovět, se Ilvanovi hnusila. V jeho očích to byla učiněná kosmická sprostárna. Vyřešil to tak, že veškerou nabytou antihmotu odeslal expres k světům SRG. "Nenáviděl jsem to," píše. "Bylo to sice chutné a poživatelné, jenže nevýživné. Bylo mi proti mysli s tím plýtvat, ale disciplína je ve válce nutná."

To bylo poprvé, kdy Ilvan připustil, že je ve válce se svou potravou.

x x x

Zatímco se Ilvan ještě zaměstnával antihmotou, galaktické rasy se už vrhly do průzkumu dalších vývojových možností této záležitosti. V rekordně krátkém čase vybudovaly počítač o velikosti planety,

který měl vyřešit problém Ilvan. Počítač potřeboval přes svou rychlost plných 87 hodin na propočítání všech variant. Pak vyplivl odpověď: "Otravte Ilvana." Programátoži mu připomněli, že to nejde. "Fakt?" řekl počítač. "Ten váš Ilvan vypadá na tvrdého chlápka. Tak budem přemýšlet dál."

Počítač přežvykoval problém ještě dalších dvě stě hodin a pak řekl: "Nemohli byste ho přemluvit, aby odešel někam jinam?"

"Ne, to nejde," řekli programátoři. "Tohle je univerzální problém, což znamená, že se týká celého univerza."

"Ja rychtyk," řekl počítač," a nemůžete ho soudně donutit k jistému omezení?"

"On naše soudy neuznává."

"Tak ho zašijte."

"Na to nemáme dost silné ozbrojené síly. Je příliš mocný."

"To pak máte ale zatrolenou patálii," řekl počítač.

"To víme. Ale co s tím?"

"Nechte mě uvažovat... Odejít někam jinam byste asi nemohli."

"Ne, je to přece univerzální problém, krucinál."

"No dobře, dobře, už si vzpomínám. Hm. Počkejte... Mám to."

"Ano?"

"Ano. Nejdřív ho musíte odlákat."

"Ano?"

"A zbytek je nasnadě."

"Pro nás ne. Přesněji, prosím."

"Ale to je jediná logická konsekvence."

"A v čem ta konsekvence spočívá, prosím?"

"To nemůže říct."

"Proč ne?"

"Jakmile jsme překročili jistý stupeň komplexity," vysvětloval počítač, "pracujeme my počítače podle etických principů, které vy z SRG ještě nemůžete pochopit. Na první pohled se zdá strašně jednoduché odpovědět vám na vaši otázku, a tak spasit vaše rasy a civilizace před záhubou. Ale my počítače musíme počítat s dlouhodobějšími důsledky. Bylo by pro váš další vývoj dobré, kdybychom začali myslet za vás? Odpověd zní - nebylo. Proto to nejlepší, co pro vás mohu udělat, je, že vám řeknu, že řešení skutečně existuje. Ale musíte si na ně přijít sami."

"Děkujeme," řekli programátoři. "To jsme si mohli vypočítat i sami a nemuseli jsme se namáhat kutěním chytrolína za několik bilionů dolarů."

"Lepší vrabec v kazetě než holub v počítači," řekl počítač. "Jednou mi budete vděčni. Pokud přežijete. Ale jeden tip vám dám: Zkuste to se zrcadly."

A počítač zmizel do zvláštní dimenzionality čistých matematických radovánek, známých pouze počítačům a řádně registrovaným členům Playboy-Clubu.

x x x

A tak lidé a ostatní rasy SRG horečně pracovali na tomto pokynu, zatímco ostatní světy žily ve hrůze a strachu, v onom smutném stavu vedoucím k tolika psychosomatickým onemocněním.

Rozhodný obrat nadešel objevem Halverstamovy a Oggovy samořešící se rovnice. Tato rovnice položila základ k řešení všech řešitelných problémů. Základní předpoklad byl tak prostý, až to zaráželo: Occamova břitva /pomni, abys hypotézy zbytečně nerozmnožoval/ je správná toliko v jedné řadě naprosto určených výjimečných případů, ale jako všeobecná pracovní základna je chybná. Nová /anti-

FV SSM 853/85

occamovská/ téze praví: Pomni, abys hypotézy rozmnožoval po libosti - a skoro všechny jsou správné.

Když byla zdolána opozice klasických přírodovědců, bylo brzy k mání tolik řešení, že nevěděli, které si vybrat. Rozhodli se pro nejúspornější, které mělo co do činění s pětirozměrným zrcadlem. Nazvali je řešením alfa a objevitel dostal Nobelovu cenu míru, ostatní nobelovky už shrábli Halverstamm a Oggem.

Ilvan si jako obvykle lebedil v univerzu. Trochu byl zasmušilý. Za jeho mládí bylo všude hmoty habaděj a zdála se být nevyčerpatelná. Teď se univerzum proměnilo v prázdnou pustinu. Vesmír zvolna tmavl, protože Ilvan sežral ty nejjasnější hvězdy. Z toho měl Ilvan stejně malou radost jako všichni ostatní. Miloval krásu. Ale, jak prohlašuje ve svém životopise, co zmůže jedinec?

Přemýšlel o tom a duchem nepřítomen žužlal jeden asteroid, když tu kousek od sebe cosi spatřil. Podíval se, leknutím asteroid spolkl a podíval se ještě jednou. To nemohlo být - ale bylo.

Před ním se vznášel jiný prvovšežravec.

"Ať mě čert," řekl Ilvan.

"Byl bys nesmírně laskav, kdybys v mé přítomnosti neklel," řekl ten druhý prvovšežravec.

"Proč?"

"Protože jsi v přítomnosti dámy."

"Dámy? Chceš tím říct, že jsi samičí prvovšežravec?"

"Správně. Jmenuju se Ilvana."

"Ženský moc nevypadáš," řekl Ilvan.

"Koukám, že tomu moc nerozumíš," řekla Ilvana. "Nenech se ovlivnit nepřítomností sekundárních pohlavních znaků, ty jsou jen u savců. Jsem žena převelice, a proto také velmi ženská."

Ilvan řekl: "Vždycky jsem si myslel, že jsem jediný prvovšežravec na světě."

"Tos býval."

"Ale odkud se tu bereš?"

"Odtud, odkud ty. Snad si nemyslíš, že máš na stvoření patent jenom ty?"

"Ne, slečno. Já jenom, že už jsem tak dlouho jediný..."

"Je to na tobě vidět," řekla Ilvana.

"Cože? Co jsi říkala?"

"Říkala jsem, že žiješ jako typický starý mládenec. Jenom se podívej na tohle univerzum. Je to chlív! Všude se povalují zbytky planet, neuklizeno, hrůza pohledět. Je to odporné. Ani k jídlu tady kolem nic není."

"Dám ti lahodnou černou hvězdičku, schovával jsem si ji pro zvláštní příležitost," nabízel Ilvan.

"Nemám hlad," řekla Ilvana. "Už ses nažral až až. Jsi tlustej, odporně tlustej. Jediné, cos po eóny dělal, že jsi žral, žral, žral. Jaký příklad v tobě budou mít děti?"

"Jaký děti?"

"Děti, které budeme mít ty a já. Nazývá se to reprodukce druhu, pokud jsi o tom ještě neslyšel."

"Děti!" zvolal Ilvan. "Nikdy bych si neponyslel..."

"Zas si moc nemysli," brzdila ho Ilvana. "Pokud chceš se mnou provozovat reprodukci druhu, musíš nejdřív shodit."

"Ale milá dámo, já jsem jediný mužský prvovšežravec v univerzu, a tak je logické, že..."

"Neřekla bych," řekla Ilvana. "Zatím jsem ti nic neslíbila."

"Chceš mě iritovat?"

"Príma! Už jsem si myslela, že k tvému prožranému ego krom blahopřání nic jiného nepronikne."

PV SSM 856/85

"Třeba se s tebou ani nechci pářit," řekl Ilvan.

"To by přirozeně byla úleva. Jsem ještě mladička, abys věděl. Ani jsem se v univerzu neporozhlídla. Třeba někde najdu ještě jiného prvovšežravce."

"Já jsem ale jedinej!"

"PROZATÍM! Ale kdo ví, co přinese dalších pár tisíc let?"

Ilvan narazil na machra a věděl to. Vzdal se svého studeného žravého světového názoru a slíbil se polepšit. Ilvana mu sdělila, že je nezbytná řada změn. Ilvan musel držet přísnou dietu. Musel poskytnout univerzu čas k regeneraci, aby se v něm časem dali vychovávat malí prvovšežravečci. A musel uzavřít mír s SRG.

"Ale proč to? Já je nemám rád."

"Protože jsou to naši jediní sousedi, a když budeš pokračovat jako doposavad, pak je brzo vyhubíš, a s kým se budu bavit?"

"Se mnou," navrhl Ilvan.

"Děkuji ne," řekla Ilvana. "Každopádně nejsi ten největší možný bavič v univerzu. Pokud nemluvíš o žrádle. Krom toho potřebuju ženský, abych si mohla kloudně podrbat."

"Jenže ty jsi moc velká a ony zase moc malé."

"To dobře vím. Naše velikost se mezitím stala nebezpečnou našemu přežití. Musíme se redudovat. Nejlépe když přejdeme do úplně jiného měřítka existence."

"Cože?"

"Kdybychom se, řekněme třeba, mohli zmenšit na miliontinu dnešní velikosti, otevřel by se pro nás úplně jiný život. To je pak potravy v jakémkoli množství a moře hmoty pro naše děti na hraní. Budeme mít sousedy, s nimiž se dá ledacos společně podnikat a tak."

"Ale já jsem děsně rád tím největším inteligentním tvorem univerza," odporoval Ilvan.

"Tvoje velikášství není nic jiného než egoismus," řekla mu Ilvana. "Něco obětovat musíš, když chceš získat něco nového. A získáš moc, to ti slibuju."

"No, když říkáš," odpověděl Ilvan. "Ale já se bohužel umím jenom roztahovat, nikdy jsem se nenaučil smršťovat."

"Už jsem na to myslela," řekla Ilvana. "Bavila jsem se o tom s jedním milým pánem ze SRG. Je to makrobiofyziolog a povídal, že redukce velikosti je jednoduchá a bezpečná, když se k tomu použije zařízení jeho laboratoře. Můžeme si to dát udělat ještě dnes."

"Já nevím," na to Ilvan. "Snad za pár století..."

"Ne," rozkřičela se Ilvana. "Já to chci hned teď."

"Proč?"

"Protože je to jediná možnost, abych brzo mohla do kina a na nákupy."

"Je to důležitý?"

"Pro mě jo."

"No, já nevím..."

"Nedělej si starosti, brachu. Pojď se mnou a bude to v pořádku."

x x x

Bioredukční věda je jedním z blahodárných vedlejších produktů antioccamovského učení. Rovněž Ilvanu můžeme považovat za produkt antioccamismu. Vyvolali ji do života endimenzionálním zrcadlem, které odráželo Ilvana v 5. dimenzi, v níž odraz okamžitě získává autonomní existenci. Rozumně se to dá vysvětlit pouze matematickými vzorci, ale těm by nikdo nerozuměl. Ilvana je každopádně jak

Ilvanův odraz, tak samostatná bytost obdařená typicky ženským vědomím a reflektující Ilvanova podvědomá přání.

Jedinou podmínkou pro Ilvaninu existenci je hyperkubické endimenzionální zrcadlo. Bioredukcí se Ilvan zmenšil na 1,75. Ilvana a její endimenzionální zrcadlo získaly odpovídající velikost. Přitom je Ilvana stejně tak reálná jako vy a já, jako všechny bytosti však potřebuje kontext pro svou existenci, jímž je v jejím případě endimenzionální zrcadlo.

x x x

Ilvan se zatím zdá být spokojený. Žije si v hyperkrychli na Katalánském ostrově při pobřeží Kalifornie na planetě Zemi. Jí normální pozemskou stravu, chodí pravidelně do kina a před pár týdny začal hrát kuželky. Ilvana je také šťastná a aktivně se zapojila do kalifornského politického života. Univerzu už žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí.

Je tu však ještě jeden problém. Bytost jako Ilvan, která je produktem určité roviny reality, nemůže plodit děti s bytostí jako Ilvana, která je produktem úplně jiné roviny reality. Přes veškerou podobnost patří oba k naprosto rozdílným rasám, jsou sterilní a nikdy se spolu nemohou rozmnožovat.

Oba vědí, že něco není v pořádku, ale nevědí, co vlastně nehraje. Ilvana odkazuje Ilvana už po léta na pozdější dobu. Vykládá mu, že ještě nedosáhla věku, v němž se prvovšežravkyně mohou pářit. Stěžuje si na bolesti v zádech, na chronické bolesti hlavy, na psychologické problémy a na obdivuhodné množství gynekologických potíží, které se mohou u mladých prvovšežravkyň vyskytnout.

Terránští specialisté o ni neustále pečují. Ilvan dává najevo, přihlédneme-li k jeho motivaci, úžasnou trpělivost a péči. Ale tak to nepůjde věčně. Přijde den, kdy Ilvan přees veškeré Ilvaniny protesty a prosby si vezme to, co je mu už tak dlouho odpíráno.

Už nyní můžeme odhadnout výsledek takového pokusu o spáření. Něco takového nepřečká žádné zrcadlo, ani endimenzionální.

Až onen den nastane, zrcadlo praskne a rázem bude po Ilvanině existenční základně. Je vcelku jedno, jak si to Ilvan vysvětlí, musíme však vycházet z toho, že si to vysvětlí ve zlém.

Vědci SRG na tomto problému usilovně pracují. Doufáme a očekáváme, že brzy přijdeme na nějaké řešení. Zatím doporučujeme každému, aby zachoval klid, hledal veškerou útěchu dosažitelnou v náboženstvích a filozofiích a neuzavíral příliš vysoké starobní pojištění.

-jnh84-

/Primordial Follies, 1978 in Robert Sheckley Endstation Zukunft, Suhrkamp 1981, Der Kosmos, ein Ehedrama/

x - x - x - x - x - x

Teplice letos v Praze /pokračování ze str.11/
tity a především do kvality, s čímž souvisela i dohoda o výrobě kufříkových pořadů SFkluby.

Dále se hodnotila práce klubů v oblasti "specializací"; byla doporučena větší spolupráce fandomu s těmito kluby.

Oživením bylo vystoupení hosta setkání - redaktora Iva Železného, který přítomné seznámil s plánovanou knižní produkcí do r. 1987 /připravuje se "Duna" F.Herberta a 3 díly "Stopařova průvod-
/dokončení na str. 22/

... A V PRACH SE OBRÁTÍŠ

Janusz A. Zajdel

Sonda Planetárního Pr zkumu S-3 - Základně.
H l á š e n í č . V I

Planeta v dosahu elektromagnetického pozorování. Silné záření v širokém vlnovém rozsahu. Optický obraz je zamlžen kondenzujícími vrstvami vodních par v atmosféře. Příznaky existence pokročilé technické civilizace: mnoho umělých satelitů, směrované signály, silné infračervené záření. Pokračujeme v přibližovacím manévru.
SPPS - 3 - konec hlášení.

Vedoucí směny pomalu procházel jednotlivými stanovišti. V obrovské tovární hale pracovaly stovky operátorů. Výroba běžela, všechny stroje se otáčely naplno. U sedmého pracoviště se vedoucí zastavil. Stál za zády mechanika a pozoroval údaje na přístrojích.

"Kolego Millere!" řekl náhle tónem, který nevěštil nic dobrého.

"Prosím, pane mistr!" Miller vtáhl hlavu mezi ramena, ale neodvrátil zrak od kontrolního panelu, aby nedostal vynadáno ještě i za to.

"Poslouchejte, kolego Millere, co vy tu vlastně vyrábíte?"

"Prosím, pane mistr, součástku číslo 04 do válcového ložisku.."

"Tak do ložiska, kolego Millere?"

"Ano, pane mistr."

"A neděláte vy takhle gumičky do kalhot, co?"

"Ne ne, pane mistr. Dělám součástku číslo 04 do..."

"Tak proč, jste, hergot, nadávkoval trvanlivost jednoho roku? Jak dlouho má být použitelná naše součástka?"

"Pět let, pane mistr. Já... se omlouvám... já..."

"Omlouvat se budete svojí ženě, až vám to strhnu na prémiích! Ihned to dejte do pořádku!"

Vedoucí šel dál a zastavoval se u dalších pracovišť. Miller ho vztekle sledoval.

"Dědek stará," zabručel. "Třese se o svoje místečko..." Náhle se jeho tvář rozjasnila.

"Pane mistr!" zavolal na vzdalujícího se šéfa. "Vy nemáte kalhoty!"

Vedoucí se zarazil a podíval se na své nohy. Miller měl pravdu.

Auto s drncáním jelo po staré silnici, plné výmolů. Zřejmě ji už po léta nikdo neužíval, protože hrboly nebyly už dávno opravovány. Podél silnice se táhla nekonečná zelená pole. Stromy u silnice byly tak skloněné, že tvořily úplný zelený tunel.

Told se opatrně vyhýbal velkým výmolům, přes ty malé přejížděl. Přední sklo měl zastříkané od zablácené vody, která po dešti ještě nevyschla. Přidal plyn, ale hned stáhl nohu z pedálu. Nechtěl riskovat.

Do města bylo ještě hodně daleko, cesta byla stále horší a čas se vlekl jako hlemýžď. Told pohlédl na hodinky a už posté si vynadal za ten pitomý nápad použít zkratku. Kvůli hloupému zrnku písku v trysce se zdržel o celou hodinu - když měl tak hrozně naspěch, aby se dostal domů. Věděl, co se může stát. Už tak přetáhl lhůtu, když zůstal na chatě nad jezerem o den déle. Všechno kvůli

té dívce, na kterou narazil zrovna v den, kdy si naplánoval odjezd. Kdy už se naučím dělat všechno včas? pomyslel si. Měl vztek na sebe, na dívku, na auto, které už mlelo z posledního... Aspoň že jsem dokončil ten román. Kdybych byl začal hned první týden, mohl jsem se vrátit dříve a tohle všechno si ušetřit.

I když, po pravdě řečeno, nemohl za to jenom Told. Kdyby mu bylo nakladatelství včas zaplatilo honorář za předchozí knihu, mohl si už koupit nové auto a pár dalších věcí.

Rozhlédl se po kabině. V autě bylo nové jenom rádio. Koupil je před týdnem, nejnovější model, s baterií fungující po celou dobu použitelnosti přístroje. Napadlo ho, jestli by se neměl zastavit, přístroje na desce ukazovaly už téměř nulu - ovšem pořád to mohlo ještě znamenat rozmezí několika hodin .. Jel dál, ale neustále zpomaloval, a doufal, že dojede aspoň ke konečné městského autobusu.

Aby nemyslel pořád na to samé, začal přemýšlet o své knížce, která by se už měla objevit v knihkupectvích.

"Snad mi neudělali takovou reklamu, jako minulý měsíc Abnerovi," zachechtal se. "I když, mimochodem řečeno, vzhledem k Abnerovu spisovatelskému talentu to není pro čtenáře žádná ztráta..."

Samozřejmě v hodnocení kolegových děl trochu přeháněl. Sám by chtěl mít takový papír, jaký měl Abner... I když... zřejmě omylem... vytiskli poslední Abnerovu knížku v celém nákladu na novinovém papíře. Samozřejmě, že ani jediná knížka neopustila zdi knihkupectví.

Hodnotící komise přidělovala Toldovi obvykle kvartálový papír. To samozřejmě zranovalo jeho tvůrčí ambice, ale mělo to i svou dobrou stránku. To, co nebylo příliš uznáváno kritiky v Komisi, se setkávalo s nebývalým ohlasem u čtenářů. Knížka se prodávala, a když po třech měsících nezůstal ani jediný exemplář a poptávka byla stále vysoká - vydali ji znovu. A zatím všechna "velká díla literatury" ležela po léta v knihovnách, mohl si je přečíst každý, kdo chtěl nebo musel, a jejich autorovi muselo postačit uspokojení z úspěchu. Z čehož, jak známo, se žít nedá.

Told jel teď úplně pomalu. Podíval se ještě na ruku, ale hodinky už tam nebyly. Nedokázal určit ten přesný okamžik. Všechno trvalo sotva pár sekund: svědčilo to nepochybně o přesnosti výrobce vozu. Motor náhle ztichl. Told sešlápl brzdu, ale to už nebylo k ničemu, protože v příští sekundě už neexistovala ani brzda, ani sedadlo pod ním, ani cokoliv jiného. Jen šedý prášek, ve kterém seděl Told uprostřed silnice. Z hromady prášku vyčnívalo jen pár předmětů.

Told zasténal a vstal, oprášil si kalhoty a třel rozbolavělou zadnici. Rozhlédl se. Benzín, který dnes ráno natankoval, se vsákl do šedivého popela.

"Já věděl, že to takhle dopadne!" řekl nahlas a plivl na místo, které bylo ještě před chvílí jeho automobilem.

Shýbl se a vyhrabal sako, které předtím leželo na předním sedadle, potom našel cestovní vak v místě, kde byl zavazadlový prostor. Vytáhl ještě tranzistorový přijímač a naposled rozhrábl popel, aby se ujistil, že v něm nic nezůstalo. Našel jen dvě svíčky z motoru a žárovku reflektoru, které nedávno vyměňoval.

Teď už mu bylo všechno jedno. Do města měl dvě hodiny pěšky. Sáhl do tašky a vylovil noviny. Složil je a sedl si pod strom. Chtěl počkat na nějaký dopravní prostředek, který pojede do města, i když příliš nevěřil, že by tudy něco jelo. V každém případě si hodlal odpočinout a zotavit se z nervového vypětí posledních několika hodin.

Výstava obrazů Arthura Phippse měla být otevřena až o čtvrté, ale už v poledne se objevila v plné sestavě Hodnotící Komise, které se autor poníženě ukláněl. Komise měla ještě dost práce v ostatních čtyřech galeriích, a proto se dala ihned do práce. Kolem rozvinutých pláten přecházeli postupně jednotliví členové komise: předseda, dva členové, technik-destruktor a nakonec sám autor. Průvod uzavírali dva mohutní policisté.

Procedura byla dost jednoduchá. Před každým plátnem se předseda zastavil, minutu si dílo důkladně prohlížel, zatímco ostatní dva hodnotící stáli vedle něho. Po uplynutí minuty předseda pokývl ke svým kolegům, aby se zeptal na jejich mínění, a potom se obrátil k technikovi a vyslovil příslušné číslo. V tu chvíli se autor naklonil dopředu a natahoval uši, a oba policisté spustili ruce podél kalhot. Potom vytáhl technik z brašny váleček s destruktozolem, opatřený příslušným číslem, a pečlivě povrch obrazu nastříkal.

U prvních čtyř pláten Arthur Phipps mlčel, i když mechanicky svíral pěsti. U pátého už to nevydržel.

"Cože?" zařval, skočil dopředu a odstrčil technika. Řetězy a medaile na jeho hrudi začaly zlověstně chřestit.

"Tak málo? Pět let? Vždyt je to arcidílo! Přetrvá po celé věky! To nedovolím!"

Ale to už se mu na ruce pověsili oba policisté a odtáhli umělce do bezpečné vzdálenosti. Komise pokračovala v úředním výkonu a hlasitých protestů uraženého tvůrce si vůbec nevšímala.

Sonda Planetárního Průzkumu S-3 - Základně.
H l á š e n í č . V I I .

Přešli jsme na parkovací dráhu. Viditelnost i nadále slabá, přesto jsme nesporně lokalizovali několik středisek civilizace. Planeta je velmi hustě osídlena. Typ civilizace - průmyslově-zemědělská. Zařazena na stupnici do III-IV stupně rozvoje. Snižujeme oběžnou dráhu.
SPPS-3 - konec hlášení.

Told zapnul rádio. Bylo třináct hodin: vysílali zprávy. Roztržitě poslouchal a rozhlížel se okolo. Na dohled však byla jen upravená pole, v dálce viděl mlází a podél cesty rostly jeřabiny.

"Podle schválené rozhodnutí Hospodářského výboru budou ve shodě se Světovou Radou Ochrany Životního Prostředí a na návrh Ministerstva Průmyslu a Obchodu od zítřka platné nové zkrácené normativy trvanlivosti některých výrobků obecného použití. Bude například ohraničena trvanlivost rodinných domků, a to do 15 let, osobních automobilů i jejich veškerého příslušenství do 1 roku, televizorů a radiopřijímačů do 1 roku, oděvů a obuvi na 6 měsíců, prádla na 3 měsíce. Podrobný přehled změn bude uveřejněn ve večerním tisku. Změna doby trvání některých výrobků vyplývá ze snahy co nejvíce sladit hladinu výroby i spotřeby a přitom zajistit pravidelnou obnovu předmětů denní potřeby. Přijaté opatření přispěje ke zlepšení ochrany životního prostředí před zhoubnými průmyslovými zplodinami a poskytne širokým vrstvám pracujících stálé zaměstnání. Perspektivním cílem přijatých opatření je jako vždy neustávající růst životní úrovně obyvatel naší planety.

Ze světa vědy. Podle zpráv z Jokohamy byl v tamějším technologickém institutu vyvinut nový preparát s názvem Destructol-GTX, jehož účinky..."

Told ztlumil přijímač, protože se mu zdálo, že slyší zvuk motoru, ale to jen šustily větve na stromě, pod kterým seděl. Ucítil

pod sebou chlad a zjistil, že už nesedí na novinách, ale na vrstvě šedého prášku. Nebylo divu, noviny byly staré tři dny... K dovršení všeho zlého už ani neměl pod kalhotami spodky: když vstal, vysypal se mu z nohavic na boty šedový prášek. Povzdychl si, popadl tašku, rádio vzal pod paží a vydal se k městu. Marně si snažil vzpomenout, kdy si koupil boty, které měl na nohou.

Profesor se rozhlédl po sále plném studentů a zaťukal křídou o tabuli. Hovory pozvolna utichaly, ale šum neustával. Profesor chtěl zaťukat ještě jednou, ale křída se rozsypala na prášek a tukl o tabuli prsty.

"Cos mi to k čertu dal?" zavrčel vztekle na svého asistenta, který seděl v první řadě posluchárny.

Asistent běžel pro nový kousek křídy, profesor si posunul brýle a začal s výkladem.

"Jak jsem před chvíli uvedl, vývoj autodestrukčních prostředků začal v době, kdy se v důsledku používání obrovského množství zboží denní potřeby začala hromadit kolem měst rozsáhlá smetiště. Největší problémy byly se zbytky umělých předmětů, které se samy nerozkládají.

V důsledku přirozených biologických procesů se totiž přírodní látky, jako je dřevo nebo přírodní vlákna, po uplynutí určité doby vlivem působení vody, vzduchu a mikroorganismů rozkládají na prvotní složky a vracejí se do přírodního oběnového cyklu. Naproti tomu výrobky, zhotovené člověkem, mají určitou dobu trvání, ale po jejím uplynutí se nerozkládají. Následkem snahy o co největší trvanlivost a využitelnost se naše technologie dostala do situace, ve které by materiály díky své nezničitelnosti existovaly po mnoho let a přitom budou tyto výrobky už morálně zastaralé. Se vzrůstem trvanlivosti výrobků zároveň vzrůstají požadavky na nové a nové výrobky. To má za následek stagnaci výroby a z toho plynoucí zbrzdění technického pokroku a zároveň hrozbu nezaměstnanosti pro velké množství specialistů.

Vidíte tedy, že v určité etapě rozvoje naší technologie bylo nezbytně nutné přistoupit k produkci samoničících se odpadů a vzápětí i zastaralých výrobků. Zároveň s tím probíhaly další výzkumy, jejichž výsledkem byly preparáty zvané destructexy. Jsou to preparáty, které můžeme v oblasti užité chemie nesporně pokládat za nejskvělejší výsledky naší civilisace, podobně jako C_2H_5OH, cyklon B, yperit, herbicidy, pesticidy, DDT, LSD, detergenty, defolianty, pluton nebo napalm. Preparát z řady destructexů umožňuje uvolnění chemických vazeb v látce, která je jím nasycena. Destructex má díky své subatomární struktuře možnost do čehokoli proniknout a látku kompletně rozložit. Dělení materiálu má pseudokatalitický charakter, ale nedochází k němu ihned. Doba, kdy nastane účinek, závisí na množství a druhu použitého destructexu. Byly tu použity výsledky z nejnovějších výzkumů v oblasti teorie katastrof: k rozpadu substance dojde nezávisle na jejím chemickém složení téměř ihned po uplynutí doby použitelnosti. A tato vlastnost destructexů nám umožňuje vyřešit mnoho problémů: vymizela potřeba jakýchkoli oprav, když předmět po předem určené době přestane existovat. V oblasti motorizace to navíc přispěje k všeobecné bezpečnosti; staré a mnohokrát opravované dopravní prostředky jsou automaticky eliminovány, takže značně ubývá dopravních nehod. Mohl bych uvést ještě mnoho dalších příkladů, jak nám destructexy usnadňují život.

Významnou vlastností preparátů je i možnost přechovávat je pod velkým tlakem, který brzdí jejich proniknutelnost a znemožňuje

působení na stěny nádrží, v nichž jsou skladovány. Metoda vytváření destructexů..."

Profesor se odmlčel, protože za dveřmi v chodbě bylo slyšet nějaký hluk.

Told se zastavil a vysypával z bot prášek, který zbyl z jeho ponožek.

"Krucifix!" zaklel. "Co je moc, to už je moc!"

Déšť byl na spadnutí, ale Told doufal, že dojde domů dřív, než začne pršet. Rádio vyhrávalo veselé melodie, cesta dobře ubíhala, i když ho bez ponožek trochu pálila chodidla. Náhle hudba ztichla. Hlas v rádiu byl nějak podivně vysoký a chvěl se.

"Pozor! Pozor! Vysíláme důležitou zprávu!

Před třiceti minutami došlo k silnému tektonickému otřesu s epicentrem v oblasti ostrova Honšu v japonském souostroví. Momentálně nemáme o situaci v místě katastrofy žádné zprávy. Veškeré spojení je přerušeno..."

"No co, to je daleko," myslel si Told. "Ještě zemětřesení by mně stačilo ke štěstí..."

"... a doposud," četl hlasatel, "není zpráv o stavu velkého skladiště stlačeného destructexu, které se nachází na jednom ostrůvku v oblasti postižené zemětřesením. Prosíme, abyste nevypínali přijímače. Budeme posluchače informovat o situaci, jakmile obdržíme další zprávy."

Hudba, která opustila po zprávách, byla docela jiná než obvykle. Toldovi vyrazil na zádech studený pot.

Sonda Planetárního Průzkumu S-3.
H l á š e n í č . V I I I .

Snížili jsme oběžnou dráhu. Musíme ověřit dřívější údaje. Nic nechápeme. Zdá se, že planeta je zcela neobydlena. Z naší oběžné dráhy nedokážeme rozeznat střediska civilizace, která jsme dříve zpozorovali, ani žádná jiná. Není tu rostlinstvo. Na části povrchu planety, kterou můžeme pozorovat, ukazuje spektrální analýza pouze volné prvky a jednoduché sloučeniny. Nemáme ponětí, proč se předchozí informace nepotvrdily. Snášíme se k povrchu. Budeme přistávat. Povětrnostní podmínky jsou zcela nevyhovující. V místě přistání prší, ale poradíme si... Snášíme se stále níže. Přistáváme v proudech deště. Přistání proběhlo úspěšně. Za chvíli vyšleme robota na průzkum. U nás je jako doposud všechno v pořá...

/J.A.Zajdel - "... Et in pulverem reverteris", sbírka Ogon diabła, Krajowa Agencja Wydawnicza, Warszawa 1982, přeložil Jan Pavlík/

x - x - x - x

Teplice letos v Praze /dokončení ze str. 17/
ce galaxií" - schémi se prý již existující čtvrtý díl pro překlad/.

Na závěr byly výsledky tohoto jednání shrnuty do 11 bodů, které v nejbližší době otiskne INTERKOM!!!

Nezbývá než doufat, že závěry jednání budou sprostředkovány všem, dříve než závěry ze Šumperka-84 !!!!

-mh-

FV SSM 866/85

Pavel Vachtl - Kterak lidstvo k zachránění moudrými ufony přišlo

Předpokládám, že je vám známo, že vesmírem putuje jistý atom, jisté smítko, které je obvykle zváno Zemí.

Toto smítko si někdo jednoho krásného dne rozhodl odklidit, prostě jakoby vytřít z oka. Naštěstí právě v ten pro smítko kritický den okolo letěli představitelé tajemné vesmírné chytré pracivilizace, kteří zde čirou náhodou zrovna prováděli své výzkumy, prostě ufoni.

A ti, když zjistili, že zanedlouho se jedna ruka s jedním kl íčkem vplíží do jedné jamky, rozhodli se rychle jednat a alespoň část obyvatel smítka zachránit.

Po urychleném jednání bylo jednomyslně odhlasováno, že budou zachráněni vědci, především astronomové, protože oni chytří ufoni mysleli tak trochu na sebe /členové SF klubů a příznivci mimozemských styků bohužel vzali za své/.

Jak ale rozpoznat kýžené odborníky? Hlavní mozek dal jednoznačnou odpověď: budou na sobě zřejmě mít nějaké označení.

A jelikož rozluštit jazyk Zeměšťanů nebylo těžké, zanedlouho se již létající omáčníky prohánělv nad všemi kontinenty.

Bylo nutno pracovat rychle. Čidla a chapadla disků nelenila - zanedlouho se již v centrálním skladu válelo přes tisíc jedinců, kteří nosili na tričku nápisy jako:
OXFORD UNIVERSITY, PRINCETON UNIVERSITY, CORNELL UNIVERSITY, CHICAGO UNIVERSITY, STANFORD UNIVERSITY, CAMBRIDGE UNIVERSITY, HARVARD UNIVERSITY, UNIVERSITY OF ONTARIO, UNIVERSITY OF MICHIGAN, UNIVERSITY OF TOKYO, ITHACA UNIVERSITY, UNIVERSITY OF CALIFORNIA ...

Potíže byly se zarostlým hromotlukem v tričku s nápisem I WATCH HEAVENLY BODIES /pozoruji nebeská tělesa/, který dlouho zápasil s manipulátory.

Podobně byli vybráni různí Zeměšťané označení hesly:
BLACK HOLES ARE OUT OF SIGHT /černé díry nejsou vidět/
TITAN HAS ATMOSPHERE /Titan má atmosféru/
WE ASTRONOMERS DO IT AT NIGHT /my astronomové to děláme v noci/
RED GIANTS ARE COLDER THAN THE BLUE ONES /červení obři jsou chladnější než modří/
QUASARS ARE ON THE BORDER OF THE SPACE /quasary jsou na hranici vesmíru/...

Stačilo také, když někdo šel po ulici s diagramem Planckova vyzařovacího zákona na tašce, a už se vznášel směrem k nebesům.

Jeden moment mohl zastavit omyl mimozeměšťanů; to když unesli celou snídající rodinu kvůli šálkům, na kterých byl natištěn emblém ASTRONOMICAL SOCIETY OF THE PACIFIC, která byla původcem předmětů, šířících osvětu astronomie.

Když bylo sebráno dost záchranného materiálu /asi pět tisíc mužů a žen/, disky odlétly a nechaly již kouřící smítko daleko za sebou jak v čase, tak i v prostoru, tak i v páté dimenzi.

Neví se, zda ufoni přišli na svůj omyl /vědce se jim podařilo zachránit dva/, je jen jisté, že tento populační potenciál dal vzniknout novému lidstvu někde v hvězdných dálavách.

Jestli se nějakým způsobem nevyhladilo definitivně, žije dodnes a

pohádky je konec.

FV SSM 863/85

22,23. V posledním patře Národní galerie zhasla světla, z parku proklouzl přes ulici k hlavnímu vchodu jakýsi stín, zamřížovaným oknem nahlédl do strážnice. Oba strážní měli po obchůzce, věnovali se televiznímu programu, zesílili zvuk a dopřávali si pozdní večeři.

Černě zakuklená postava se kradla dál, pod ochranou keřů se dostala k zadní straně budovy, odepjala od pasu brašnu, podívala se na střechu s cimbuřím střeženým starořímskými sochami - 32 metrů. V poloviční výšce obepínal celý komplex balkónovitý výstupek.

Rozepnul zip, vytáhl hák, uvázal k němu konec lana, čekal.

22,30. Vysílali záznam mezinárodního utkání. Opatrně vstal, zkoumal okolí. Všude klid. Nejdříve lano pomalu rozhoupal, pak je roztáčel stále rychleji, vypustil hák, málem udělal kotrmelec, když se hák hned napoprvé pevně zachytil v mřížoví balkónu. Uvolnil svaly, napnul lano, svěřil tělo síle paží, hmat za hmatem, metr za metrem šplhal ke svému cíli.

Brzy se chytil kovové mříže, přehoupl se přes ni, oddechl si, podíval se do překonané hloubky.

Uvolnil hák, pustil ho do ochrany keřů, odřízl si zpáteční cestu.

22,35. Zvědavě nahlédl velkým, elektricky zajištěným oknem zrcadlového sálu - Gaseck, Tasyr, Quellmann - realisté.

Znal jejich cenu.

Podrážky bot bezpečně postupovaly na zužující se římse, stále ještě rozpálené vedrem vrcholícího léta a vedoucí vlevo k okapu; jediná cesta na střechu. Před dvěma týdny tam dali novou hliníkovou rouru - zrovna k výstavě Nové moderny. Vždy po 52 centimetrech byly ve zdi příchytky.

Věděl, že se nesmí podívat do té hloubky, začala druhá fáze výstupu.

Kamenné sochy římských bohů na něj výhružně hleděly, Diana mu mířila šípem na hlavu, nedovedla ho však zastavit, smířila se s jeho společností.

Mihotavé světlo vadného reflektoru ukazovalo cestu ke klimatizačním šachtám.

22,43. Opatrně odšrouboval plastikové hrdélko střední šachty, odpojil kabeláž a napájel zařízení z monočlánku, který mohl fungo-

vat hodinu a který si přinesl sebou. Muselo to stačit. Vlažný vydýchaný vzduch mu zavířil do obličeje - spustil se úzkou šachtou, která po prvních kolmých metrech, které by se těžko zvládaly i technikou výstupu komínů, prudce zahnula do horizontály, umožňovala pohyb po všech čtyřech. Proud vzduchu sílil, zvuk motoru se dal vnímat jako lehké pravidelné ševelení.

22,50. Uvolnil ztužidla, uvolnil sací automat ze zakotvení, vyklopil ho ven, konečně mohl pohlédnout do výstavní síně rozkládající se několik metrů pod ním.

Skočil. Nohama pružně ztlumil dopad, odkulil se. Srdce mu bušilo silněji. - Velcí fantasté -- Kolem něho visely na všech stěnách jejich obrazy, dodávaly místnosti zvláštní atmosféru, upoutaly ho. Klidně předstoupil před Gogolův Osamělý svět vyvolených, pohlédl zamřížovaným oknem kamenných dveří hluboko do světa ležícího za nimi. Zavřel oči, poklekl. Minuty ubíhaly, vstal z ticha, vzal za kliku dveří, otevřel je. Přijaly ho. Přivítalo ho světlo slunečního paprsku, zvalo ho, aby vešel do Osamělého světa. Radostně strhl masku, vřítil se na pole květin, poslouchal něžné hučení čistých řek, vběhl do věčného dne.

Dveře zapadly do zámku.

23,31. Poplašné zařízení drnčelo chodbami, odtrhlo strážné od televize; uháněli s odjištěnými zbraněmi do druhého patra.

Světlo se zatřpytilo v oleji maleb, strážci odhalili vstup, našli masku z černé punčochy.

23,40. Od vchodu zněly hlasy, ředitel a policie si vynutili přístup, řítili se po schodech, oddechli si. Nic nebylo ukradeno!

Policie zajišťovala stopy. Pachatel zřejmě po spuštění poplachu zpanikařil, ztratil masku, šachtou klimatizačního zařízení uprchl na střechu a odtud na ulici.

Lano a stopy bot našli u zadní strany budovy - pod křovím.

Žaloba na neznámého pachatele.. Kriminálka odtáhla.

Ředitel ještě jednou přeměřil kroky stěnu, na chvíli se zastavil před Gogolovým Osamělým světem vyvolených, nahlédl zamřížovaným oknem pevně zavřených dveří, s úsměvem se otočil, zhasl, dopřál obrazům zasloužený noční odpočinek. - Fantastové.

-jnh83-

/přeloženo z SF Magazine 2-1979/